

Zjavenie Ježiša Krista – číslo šesnásť

Odhalenie siedmich hromov: Prorocká analýza Zjavenia a skrytých dejín

Jeff Pippenger

2023-11-15

Predkladali sme sled prorockých udalostí, ktoré sú označené skrytými dejinami siedmich hromov, znázornenými v Zjavení v kapitolách jedenásť až trinásť. Ešte sme sa však nedostali do bodu vývoja týchto udalostí, v ktorom budeme prekryvať dejiny rohu protestantizmu a rohu republikanizmu. Ani sme ešte nepripravili základňu porozumenia, aby sme presne určili úlohu islamu v posolstve Polnočného volania. S týmito udalosťami je však spojená veľmi dôležitá pravda, ktorá ukazuje, čo musí človek urobiť, keď porozumie pravdám, ktoré sa odpečatujú. Požehnanie Zjavenia zahŕňa zodpovednosť „zachovávať“ to, čo je napísané.

Dejiny, ktorých pečať sa odníma, sprostredkujú tvorivú moc Boha tým, ktorí by počúvali, čítali a zachovávali to, čo je tam napísané. Preto je čas odvrátiť sa od nášho rozjímania o Izaiášovom poslednom prorockom rozprávaní a o jedenásť až trinásť kapitole Zjavenia, aby sme ustanovili význam „troch a pol dňa“, počas ktorých ležali Eliáš a Mojžiš mŕtvi na ulici informačnej superdialnice, ktorá vedie údolím mŕtvych suchých kostí. To, čo teraz určíme, je symbolika „púšte“.

V poslednom článku sme identifikovali štyroch prorockých svedkov sledu udalostí, ktoré sú ustanovené skrytými dejinami siedmich hromov. Líniu obrazu Krista, líniu dvoch svedkov, líniu obrazu šelmy a líniu falošného kráľa severu.

Druhá polovica línie falšovaného kráľa severu sa začína povýšením pápežstva v roku 538. Potom pápežstvo, duchovný falšovaný kráľ severu, pošliapavalo duchovný Jeruzalem a duchovný Izrael počas tisíc dvestošesťdesiatich rokov.

A padnú ostrím meča a budú odvečení do zajatia medzi všetky národy; a Jeruzalem bude pošliapavaný pohanmi, kým sa nenaplnia časy pohanov. Lukáš 21:24.

Jánovi bolo povedané, aby zmeral svätyňu aj zástup, ale bolo mu tiež povedané, aby vynechal nádvorie, lebo bolo vydané pohanom na tisíc dvestošesťdesiat rokov.

A bola mi daná trstina podobná prútu; a anjel stál a hovoril: Vstaň a zmeraj chrám Boží, oltár i tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11:1, 2.

Ján a Lukáš dosvedčujú, že pohania „pošliapávajú“ „Jeruzalem“ počas „štyridsiaticich dvoch mesiacov“. Ján určuje dĺžku trvania a Lukáš označuje záver dejín. Títo dvaja svedkovia sa vyjadrujú k otázke z ôsmej kapitoly Daniela, trinásteho verša.

Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy bude trvať videnie o ustavičnej obeti a o pustošiacom priestupku, vydávajúcim svätyňu i zástup na pošliapanie? Daniel 8:13.

Otázka o trvaní času, počas ktorého mala byť svätyňa a zástup pošliapavané, označuje dve pustošiace moci, ktoré mali vykonať pošliapavanie Jeruzalema, ktorý je u Daniela predstavený ako „svätyňa“ a tiež ako „zástup“. Správne základné porozumenie tomuto veršu, ako ho vyjadril J. N. Andrews, je, že tento verš označuje dve pustošiace moci, ktoré pošliapali tak svätyňu, ako aj zástup. Prvou pustošiacou mocou označenou v tomto verši je pohanstvo a druhou je pápežstvo. Slovo „zástup“ je Danielovým výrazom pre to, čo Ján označuje ako „uctievateľov“ v chráme, to jest v Jeruzaleme.

„V Danielovi 8 sú dve ‚spustošenia‘. — Túto skutočnosť Josiah Litch objasňuje tak zreteľne, že uvádzame jeho slová:

„Každodenná obet‘ je súčasné znenie anglického textu. V pôvodine sa však nič také ako obet' nenachádza. To sa všeobecne uznáva. Je to glosa alebo výklad, ktorý tam vložili prekladatelia. Právě znenie je: ‚každodennost‘ a priestupok spustošenia‘, pričom každodennost‘ a priestupok sú navzájom spojené slovom „a“; každodenné spustošenie a priestupok spustošenia. Sú to dve pustošiace moci, ktoré mali pustošiť svätyňu i zástup.“ — *Prophetic Expositions*, zväzok 1, strana 127.

Je zrejmé, že svätyňa i zástup mali byť pošliapané každodennou obet'ou a spustošujúcim prestúpením. Pozorné čítanie 13. verša túto otázku rozhoduje. A táto skutočnosť ustanovuje aj inú, totiž: že tieto dve spustošenia sú dvoma veľkými formami, pod ktorými sa satan pokúšal zvrhnúť bohoslužbu a dielo Hospodinovo. Pán Millerove poznámky o význame týchto dvoch výrazov, ako aj postup, ktorým sám dospel k určeniu tohto významu, sú predložené pod nasledujúcim nadpisom:

„DVOMA SPUSTOŠENIAMI SÚ POHANSTVO A PÁPEŽSTVO“

„Čítal som ďalej a nemohol som nájsť nijaký iný prípad, v ktorom by sa to [ustavičné] vyskytovalo, iba v Danielovi. Potom som [s pomocou konkordancie] vzal tie slová, ktoré s tým stáli v spojení: ‚odňať‘; ‚odníme, ‚ustavičné‘; ‚od času, keď bude ustavičné odňaté‘ atď. Čítal som ďalej a domnieval som sa, že v texte nenájdem nijaké svetlo; napokon som prišiel k 2. Tesaloničanom 2:7, 8. ‚Lebo tajomstvo neprávosti už pôsobí; len ten, ktorý teraz zdržuje, bude zdržovať, dokiaľ nebude odstránený zo stredy, a potom bude zjavený ten bezbožník,‘ atď. A keď som prišiel k tomuto textu, ó, aká jasná a slávna sa zjavila pravda! Tu to je! To je ‚ustavičné!‘ Nuž teda, čo myslí Pavol slovami ‚ten, ktorý teraz zdržuje,‘ alebo prekáža? Pod ‚človekom hriechu‘ a ‚bezbožníkom‘ sa rozumie pápežstvo. Nuž, čo je to, čo bráni tomu, aby sa pápežstvo zjavilo? Nuž, je to pohanstvo; teda ‚ustavičné‘ musí znamenať pohanstvo.“ — *Second Advent Manual*, strana 66.“ J. N. Andrews, *The Sanctuary and the 2300 Days*, 33, 34.

Na naplnenie „sedemnásobku“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika pohanstvo pošliapavalo svätyňu i zástup počas tisíc dvestošesťdesiatich rokov a potom pápežstvo konalo to isté dielo ďalších tisíc dvestošesťdesiat rokov. Pápežstvo pošliapavalo Jeruzalem počas tisíc dvestošesťdesiatich rokov podľa Lukáša a Jána, až kým pápežstvo nedostalo svoju smrteľnú ranu v roku 1798. Ak od roku 1798 odpočítame tisíc dvestošesťdesiat rokov, dostaneme rok 538. Ak od roku 538 odpočítame tisíc dvestošesťdesiat rokov, dostaneme rok 723 pred Kr., keď Asýria, v tom čase doslovný kráľ severu, odviedla severné kráľovstvo Izraela do zajatia.

Ján sa vzťahuje iba na tisíc dvestošesťdesiat rokov, počas ktorých pápežstvo pošliapavalo svätyniu a zástup, no Lukáš sa obracia na obe obdobia tisíc dvestošesťdesiatich rokov, počas ktorých pohanstvo a pápežstvo pošliapavali Jeruzalem, lebo uvádza: „dokiaľ sa nenaplnia časy pohanov.“ Lukáš označuje pošliapávanie Jeruzalema za viac než jeden „čas“, lebo ho nazýva naplnením „časov“ pohanov.

Samozrejme, v roku 1856 sa milleritský adventizmus stal laodicejským a o sedem rokov neskôr odmietli pravdu o „siedmich časoch“ z Levitikus dvadsaťšesť, takže je pre adventizmus nemožné vidieť tieto jednoduché biblické skutočnosti. Skutočnosť, na ktorú poukazujem, je tá, že skryté dejiny siedmich hromov, ktoré označujú tri orientačné body, obdobie času medzi prvým a druhým orientačným bodom a potom druhé obdobie času medzi druhým a tretím orientačným bodom, sú znázornené v rámci prorockej línie falšovaného kráľa severu.

Táto línia sa začala v roku 723 pred Kr., keď severné kráľovstvo Izraela upadlo do otroctva rukou asýrskeho kráľa, doslovného kráľa severu. Potom v roku 538 bol zmocnený duchovný kráľ severu a ten následne pošliapaval duchovný Jeruzalem ďalších tisíc dvestošesťdesiat rokov, až kým neutrpel smrteľnú ranu v roku 1798. Od roku 723 pred Kr. až do roku 538 boli mocnosti, ktoré držali Izrael v područí, vždy pohanskými mocnosťami.

Línia Krista označuje pomazanie pravého kráľa severu pri Jeho krste v roku 27 a o tisícdvestošesťdesiat prorockých dní neskôr bol ukrižovaný. Jeho učeníci potom dostali moc predkladať posolstvo pravého kráľa severu až do ukameňovania Štefana v roku 34. Jediný raz, keď Kristus nekráčal počas celých tisícdvestošesťdesiatich dní svojej služby, bol vtedy, keď vošiel do Jeruzalema na osli pri triumfálnom vjazde. Preto pošliapaval Jeruzalem po tisícdvestošesťdesiat dní, ako to po križi robili aj Jeho učeníci. Obe línie, falošný kráľ severu i Kristus, pravý kráľ severu, pošliapavali Jeruzalem a zástup po tisícdvestošesťdesiat dní.

Pohanstvo bolo napodobeninou bohoslužobného systému pozemskej svätynovej služby doslovných Židov a pápežstvo je napodobeninou nebeskej svätynovej služby duchovných Židov. Dvanásťstošesťdesiat rokov pohanstva bolo paralelou ku Kristovým dvanástimstošesťdesiatim dňom a dvanásťstošesťdesiat rokov pápežstva bolo paralelou k dvanástimstošesťdesiatim dňom učeníkov.

Každý z týchto dvoch riadkov obsahuje totožnú prorockú štruktúru skrytých dejín siedmich hromov, ktoré sa začali verejne odpečatovať v júli 2023. Toto odpečatovanie bolo sčasti uskutočnené rozpoznaním prvého sklamanie milleritného hnutia. Ich prvé sklamanie uviedlo obdobie času, nazývané v podobenstve o desiatich pannách „čas meškania“. „Čas meškania“ sa skončil na táborovom zhromaždení v Exeteri v štáte New Hampshire, keď bolo posolstvo Polnočného volania plne upevnené. Táborové zhromaždenie v Exeteri sa stalo druhým medzníkom, ktorý potom uviedol časové obdobie, počas ktorého bolo posolstvo Polnočného volania ohlasované, až kým neprišiel tretí medzník súdu a posledné sklamanie.

Tromi medzníky boli prvé sklamanie, posolstvo Polnočného volania a posledné sklamanie. Tieto tri medzníky sa zhodujú s hebrejským slovom „pravda“, ktoré predstavuje prvé, trináste a posledné písmeno hebrejskej abecedy. To, že prvé i posledné sú sklamaniami, predstavuje pečat' Alfy a

Omegy.

V milleritských dejinách niet priameho zobrazenia tisíc dvestošesťdesiatich dní, avšak milleritské dejiny sú dejinami prvého hnutia, a preto sú predobrazom posledného hnutia. Dejiny prvého sklamaní v poslednom hnutí sa začali 18. júla 2020 a sú znázornené v jedenástej kapitole Zjavenia. V jedenástej kapitole Zjavenia sú dvaja svedkovia zabití, čo označuje prvé sklamanie v poslednom hnutí, ktoré bolo predobrazené prvým hnutím.

V Zjavení jedenástej kapitole sklamanie uviedlo obdobie tisícdvestošesťdesiatich dní, počas ktorých ich mŕtve telá ležali na ulici, čím sa tak označil čas meškania v podobenstve. Pri svojom vzkriesení sú v tej istej hodine ako súd nad nedeľným zákonom pozdvihnutí ako zástava. Dejiny dvoch svedkov zahŕňajú symbolické obdobie tisícdvestošesťdesiatich dní.

Podrobnosti pohybu tretieho anjela v skrytých dejinách siedmich hromov poskytujú omnoho viac spresnenia než ostatné paralelné línie, avšak línia tretieho anjela, línia pravého kráľa severu a línia falošného kráľa severu, všetky nesú tie isté prorocké charakteristiky: počiatkový bod, po ktorom nasleduje časové obdobie siahajúce k stredovému bodu, po ktorom nasleduje časové obdobie siahajúce k súdu v koncovom bode.

Tisíc dvestošesťdesiat dní je základným prvkom skrytých dejín siedmich hromov.
Tisíc dvestošesťdesiat dní je v 12. kapitole Zjavenia symbolizovaných ako „púšť“.

A žena utiekla na púšť, kde má miesto pripravené od Boha, aby ju tam živili tisíc dvestošesťdesiat dní. Zjavenie 12,6.

Cirkev utiekla na púšť, aby unikla pošliapavaniu zo strany pápežskej moci počas tisíc dvestošesťdesiatich rokov. Štrnásť verš poskytuje ďalšie svedectvo.

A žene boli dané dve krídla veľkého orla, aby odletela na púšť, na svoje miesto, kde je živená čas, časy a pol času, od tvári hada. Zjavenie 12,14.

Cirkev utiekla pred prenasledovaním draka a pápežstva na tisíc dvestošesťdesiat rokov, a preto je „púšť“ symbolom tisíc dvestošesťdesiatich dní. Toto číslo sa v knihách Daniel a Zjavenie vyskytuje priamo sedemkrát, no v Písme je vyjadrené aj niekoľkými inými spôsobmi. V každom prípade predstavuje „sedem časov“ z 26. kapitoly Levitika.

Či už išlo o pohanstvo pošliapávajúce svätýňu a zástup od roku 723 pred Kr. až do roku 538, alebo o pápežstvo pošliapávajúce duchovný Jeruzalem a tamojších ctiteľov, bolo to znázornením rozptýlenia Božieho ľudu, ktoré bolo spôsobené tým, že Boží ľud porušil zmluvu o „sobotách zeme“, ako je predstavená v 25. a 26. kapitole Levitika. V 26. kapitole sa to nazýva spor Božej zmluvy.

A privediem na vás meč, ktorý pomstí porušenie mojej zmluvy; a keď sa zhromaždíte vo svojich mestách, pošlem medzi vás mor; a budete vydaní do ruky nepriateľa. Levitikus 26,25.

Vzbura proti Božej zmluve privedla na Boží ľud otroctvo a rozptýlenie, ktoré je predstavené ako „spor mojej zmluvy“. Nechápať trest, ktorý Daniel nazýva Mojžišovým „prekliatím“ a „prísahou“

a ktorý sa tiež nazýva „spor mojej zmluvy“, oslepuje človeka, takže nevidí hlbší význam Kristovho diela, ako je predstavený v deviatej kapitole Daniela. Dôsledné hodnotenie Božieho ľudu, ktorý sa vo spisoch Ellen Whiteovej nachádza v laodicejskej slepote, je, že nedokáže „uvažovať od príčiny k následku“. Môžete vyznávať, že rozumiete tisíc dvestošesťdesiatim rokom temného stredoveku, ale ak nepoznáte „príčinu“ tohto pošliapania, ste slepí.

A uzavrie pevnú zmluvu s mnohými na jeden týždeň; a v polovici týždňa spôsobí, že ustane obeť i obetný dar, a pre rozšírenie ohavností ju uvedie do spustošenia, a to až do skonania; a to, čo je určené, sa vyleje na spustošené. Daniel 9:27.

Kristovo potvrdenie zmluvy je priamo spojené so „sporom jeho zmluvy“. Trvanie „kliatby“ bolo dvetisícpäťsto dvadsať rokov a trvanie Kristovho potvrdzovania tej istej zmluvy bolo dvetisícpäťsto dvadsať dní. V súlade s hebrejským slovom „pravda“, ktoré poskytuje štruktúru skrytých dejín siedmich hromov, prorocký týždeň, počas ktorého mal Kristus potvrdiť svoju zmluvu, obsahoval tri medzníky, ktoré sú znázornené prvým, trinástym a posledným písmenom hebrejskej abecedy.

Prvým medzníkom týždňa bol Jeho krst, druhým medzníkom bol kríž a posledným bola Štefanova smrť. Odmietnuť vidieť „sedem časov“ z Leviticus dvadsaťšesť, tak ako nebeskí anjeli viedli Williama Millera, aby videl „sedem časov“, znamená odstrániť schopnosť plne uvidieť práve to proroctvo, v ktorom Kristus preliat svoju krv a potvrdil práve tú zmluvu, ktorú Jeho doslovný staroveký ľud zavrhol. Každý, kto bude nakoniec spasený, bude mať iba čiastočné a neúplné porozumenie „pravdy“. No nikto nebude spasený, kto úmyselne odmieta vidieť „pravdu“. K Otcovi vedie iba jedna cesta, a tou je Ježiš, a Ježiš je „pravda“.

Toto je cenné porozumenie hodné rozjímania, lebo sa vzťahuje na zmluvu v tretej Mojžišovej, dvadsiatej piatej a dvadsiatej šiestej kapitole. „Kliatba“ „sedemnásobku“ bola uvedená na staroveký doslovný Izrael pre ich nechotu uplatňovať nariadenia o ponechaní zeme na odpočinok a o naplnení pokynov jubilea. Bol to hriech opomenutia. Kliatba na nich prišla preto, že opomenuli dielo, ktoré im bolo prikázané konať, a nie preto, že by priamo porušili prikázanie, ako napríklad nezabiješ alebo nepokradneš. Jednoducho prehliadali nariadenia spojené s ponechaním zeme na odpočinok. Adventisti, ktorí jednoducho neprijímajú „sedemnásobok“ (ku ktorému anjeli viedli Williama Millera, aby ho objavil), pretože z akéhokoľvek neposväteného dôvodu si jednoducho nikdy nenašli čas skutočne preskúmať pravdu, uskutočňujú ten istý druh vzbury opomenutia tým, že prehliadajú tú istú zmluvnú informáciu, ktorú prehliadal staroveký doslovný Izrael. Začiatok ilustruje koniec.

Tisícdvestošesťdesiat dní v dvanásťtej kapitole Zjavenia, ktoré sú označené ako „púšť“, je symbolom „siedmich časov“. Tak tisícdvestošesťdesiat dní Kristovej služby, ako aj tisícdvestošesťdesiat dní služby učeníkov predstavujú celý týždeň, počas ktorého bola potvrdzovaná zmluva. Tak dvanásťstošesťdesiat rokov, počas ktorých pohanstvo pošliapavalo Boží ľud, ako aj dvanásťstošesťdesiat rokov, počas ktorých pápežstvo pošliapavalo Boží ľud, predstavujú celých „sedem časov“ Mojžišovho zlorečenia.

V jedenástej kapitole Zjavenia sú po tisícvestošesťdesiatich dňoch suché kosti privedené späť k životu, aby vstúpili do zmluvy ako stoštyridsaťštyritisíc. No aby mohli uskutočniť tento zmluvný vzťah, musia splniť podmienky zmluvy, tak ako to urobil Daniel v deviatej kapitole. Podmienky zmluvy „sedemnásobku“ obsahujú osobitné pokyny pre tých, ktorí sa ocitli v krajine nepriateľa. Keď tí, ktorí sa prebudia do skutočnosti, že boli rozptýlení, zatúžia vrátiť sa k Pánovi, Levitikus dvadsaťšesť poskytuje pokyny, ako sa majú vrátiť.

A tí, čo z vás zostanú, budú hynúť pre svoju nepravosť v krajinách svojich nepriateľov; a aj pre nepravosti svojich otcov budú hynúť spolu s nimi. Ak však vyznajú svoju nepravosť i nepravosť svojich otcov, pre svoju vierolomnosť, ktorou sa mi spreneverili, i to, že kráčali proti mne, a že som aj ja kráčať proti nim a priviedol som ich do krajiny ich nepriateľov; ak sa potom ich neobrezané srdce pokorí a prijmú trest za svoju nepravosť: vtedy si spomeniem na svoju zmluvu s Jákobom, aj na svoju zmluvu s Izákom, aj na svoju zmluvu s Abrahámom si spomeniem; a spomeniem si aj na krajinu. Levitikus 26:39–42.

Výraz „chradnúť“ v Písmach znamená rozkladať sa, porušovať sa a byť strávený. Chradnúť znamená upadať na mŕtve, suché kosti. A tento výrok označuje smrť, lebo predstavuje tých, ktorí sa prebúdzajú k uvedomeniu si svojho stavu, ako tých, čo sú „v krajine svojich nepriateľov“.

Posledným nepriateľom, ktorý bude zničený, je smrť. 1. Korint'anom 15,26.

Dňa 18. júla 2020 nastalo prvé sklamanie v hnutí tretieho anjela. Toto bolo predobrazené všetkými ostatnými prvými sklamaniami v posvätných prorockých reformných líniiach. Tridsiata siedma kapitola Ezechiela označuje Boží ľud v posledných dňoch ako rozložený, porušený a strávený, až sa stal iba údolím mŕtvych suchých kostí. Nachádzajú sa v krajine nepriateľa, ktorá je krajinou smrti. V Zjavení jedenástej kapitoly boli dvaja svedkovia zabití a ponechaní na ulici. Všetci proroci sa navzájom zhodujú. Mojžiš teda hovorí k tým, ktorí sú mŕtvi na ulici prechádzajúcej Ezechielovým údolím. V ich sklamanom stave im je prostredníctvom Jeremiáša dané poučenie.

Preto takto hovorí Hospodin: Ak sa navrátiš, znovu ťa privediem a budeš stáť predomnou; a ak oddeliš vzácne od ničomného, budeš ako moje ústa. Oni sa vrátia k tebe, ale ty sa nevracaj k nim. Jeremiáš 15,19.

Jeremiáš je poučený, že ak túži hovoriť za Boha, musí sa navrátiť, a pritom musí oddeliť vzácne od ničomného. Kontext tohto úseku ukazuje, že ničomní sú tí, ku ktorým sa nemá navrátiť. Keď je v tomto úseku predstavený vo svojom stave sklamania, uvádza, že bol sám.

Nesedel som v zhromaždení posmievačov a neradoval som sa; sedel som osamelo pre tvoju ruku, lebo si ma naplnil rozhorčením. Jeremiáš 15,17.

Jeremiáš nesedel v „zhromaždení posmievačov“, lebo sedel osamote. Nemal sa vrátiť k podlým, ktorí sú zhromaždením posmievačov. V roku 1863 začal adventizmus svoj návrat k „zhromaždeniu posmievačov“, keď sa vrátil k biblickej metodológii dcér Babylona, aby odmietol Mojžišových „sedem časov“. No Jeremiáš hovorí konkrétnejšie o posledných dňoch než o dejinách milleritov. Keď sa tí v údolí suchých kostí prebudia k skutočnosti, že sa nachádzajú v krajine nepriateľa, nikdy sa nemajú vrátiť k tým, ktorí sa radovali nad ich smrťou na ulici. Tá skupina sa môže vrátiť k

Jeremiášovi, ale on sa nemôže vrátiť k nim.

Ak sa však majú vrátiť, musia zároveň splniť aj pokyny dané Mojžišom, ktoré sú priamo spojené so „sedemsnásobným časom“. Tí, ktorí sú mŕtvi na ulici v Zjavení jedenástom, sú mŕtvi tri a pol dňa, čo je v prorockom význame „púšť“.

Preto sa počiatkové prebudenie mŕtvych uskutočňuje prostredníctvom posolstva, ktoré spôsobuje, že sa kosti spoja dohromady, ale ešte nie sú živé. Je potrebné posolstvo štyroch vetrov, ktoré je zapečatujúcim posolstvom, aby sa z nich stalo veľké vojsko. Prvé posolstvo, ktoré ich zhromažďuje, prichádza z „hlasu“.

Potešujte, potešujte môj ľud, hovorí váš Boh. Hovorte k srdcu Jeruzalema a volajte naň, že jeho boje sa skončilo, že jeho nepravosť je odpustená; lebo z ruky Hospodinovej prijal dvojnásobne za všetky svoje hriechy. Hlas volajúceho na púšti: Pripravte cestu Hospodinovi, v pustatine urovnajte hradskú našmu Bohu. Každé údolie bude vyvýšené a každý vrch a pahorok znížený; čo je krivé, bude narovnané, a nerovné miesta budú rovinou. Izaiáš 40:1–4.

Hlas prichádza z púšte, ktorá je symbolom rozptýlenia počas „sedem časov“. Tento hlas je na púšti, lebo aj Ezechiel bol vzatý do údolia suchých kostí. Svedčil priamo z toho údolia, nie z diaľky.

Ruka Hospodinova bola nado mnou a vyviedla ma v Duchu Hospodinovom a postavila ma doprostred údolia, ktoré bolo plné kostí. Ezechiel 37:1.

Údolie je púšťou troch a pol dňa. Zaslúbenie hlasu je, že nepravosť Jeruzalema je odpustená a že jeho boje sa skončilo. Toto zaslúbenie predstavuje zapečatenie sto štyridsaťštyritisíc, ktoré sa uskutočňuje v posledných dňoch. Odpustenie jej nepravosti je však spojené s tým, že dostala „dvojnásobok“ za všetky svoje hriechy. Náprava, ktorú ponúkol Mojžiš, vyžaduje vyznanie nielen ich nepravostí, ale aj nepravostí ich otcov. Ak splnia tento príkaz, ich nepravosť bude odpustená.

V ďalšom článku budeme pokračovať v týchto pravdách.

Áno, celý Izrael prestúpil tvoj zákon, ba odvrátil sa, aby nepočúval tvoj hlas; preto sa na nás vyliala kliatba i prísaha, ktorá je napísaná v zákone Mojžiša, služobníka Božieho, lebo sme zhrešili proti nemu. A potvrdil svoje slová, ktoré hovoril proti nám a proti našim sudcom, ktorí nás súdili, tým, že uviedol na nás veľké nešťastie; lebo pod celým nebom sa nestalo to, čo sa stalo nad Jeruzalemom. Ako je napísané v zákone Mojžišovom, prišlo na nás všetko toto nešťastie; a predsa sme neprosili Hospodina, svojho Boha, aby sme sa odvrátili od svojich nepravostí a porozumeli tvojej pravde. Daniel 9:11–13.